

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2017, č. j. 30 A 27/2016 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 61 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám žalobcova zástupce, JUDr. Radka Bechyně, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Náchod (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, č. j. 15785/15/DSH/VF, zamítl žalobcovy námitky proti provedeným záznamům v jeho evidenční kartě řidiče a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů ke dni 11. 4. 2013, neboť shledal, že žalobcem zpochybňované záznamy bodů jsou plně podloženy oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení za jednotlivé žalobcem zpochybňované přestupky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 2. 2016, č. j. KUKHK-2992/DS/2016/SR. Žalovaný zdůraznil

rozdíly mezi řízením o přestupku samotném a řízením o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, jehož předmětem je pouze posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tedy zda bylo podkladem pro záznam oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení či pravomocné rozhodnutí o přestupku a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Žalobce dosáhl počtu dvanácti bodů v důsledku spáchání tří přestupků: tři body dostal za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci dne 2. 8. 2012, pět bodů za nezastavení na signál s červeným světlem Stůj dne 16. 10. 2012 a čtyři body za nedání přednosti protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo dne 11. 4. 2013. Právě posledně uvedeným záznamem dosáhl ke dni 11. 4. 2013 hranice dvanácti bodů. Žalovaný neshledal žalobcem namítané formální nedostatky pokutových bloků, neboť spáchané přestupky na nich byly označeny sice zkratkovitě, ale srozumitelně. Měl-li žalobce pochybnosti o významu zkratk v nich použitých, nic mu nebránilo rozptýlit je dotazem na přítomného strážníka či policistu nebo trvat na změně zápisu. Pokud tak neučinil a pokutový blok podepsal, lze mít za to, že mu jeho obsah byl zřejmý. Žalovaný se přitom dle svého názoru neodchýlil od své dřívější rozhodovací praxe, kterou žalobce zpochybňoval předchozími rozhodnutími jiných správních orgánů v obdobných případech.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 24. 2. 2017. K žalobní námitce, podle níž se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, krajský soud uvedl, že byla uplatněna pouze zcela obecně bez vysvětlení spojitosti předložených důkazů, tedy správních rozhodnutí jiných správních orgánů ve věcech jiných řidičů, s řízením v žalobcově věci. S obecným tvrzením týkajícím se předvídatelnosti činnosti správních orgánů se žalovaný dostatečně vypořádal na straně 14 svého rozhodnutí.

[4] Krajský soud dále připomněl, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku samém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. Proto posoudil pouze zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů pro záznam bodů do registru řidičů. Shledal, že na všech pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení žalobce, jeho rodné číslo nebo datum narození, jeho adresa místa pobytu, je ověřena jeho totožnost dle občanského průkazu, na všech pokutových blocích je jeho podpis s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Každý pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky. Z obsahu pokutových bloků nevznikla krajskému soudu pochybnost ohledně možnosti, že by snad byly přestupky spáchány na soukromém pozemku, jak žalobce hypoteticky naznačoval v žalobě. I právní kvalifikace v podobě „§ 125c/1f8 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ – a podobné v případě dalších dvou pokutových bloků – byla zcela dostatečná, neboť z ní jasně plynulo, že žalobce spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za použití selského rozumu musí být každému po přečtení tohoto údaje zřejmé, jaké ustanovení zákona o silničním provozu v takovém případě pokutovaný řidič nedodržel.

pokračování

[5] Ani z judikatury Nejvyššího správního soudu neplyne, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo nutné na pokutovém bloku vypisovat číslo popisné domu, u něhož mělo k přestupkovému jednání dojít; stejně jako není nutné vypisovat, kterým směrem přestupce jel, či uvádět kilometrem určené místo komunikace. Pokud by na pokutovém bloku byly ze strany policistů či strážníků uvedeny chybné nebo neurčité údaje ohledně místa spáchání přestupku, přestupce by takový pokutový blok neměl v rámci důvodně předpokládaného střežení si svých práv podepisovat. Pokud tak učinil, dal tím najevo souhlas s jeho obsahem, tedy i s tím, že obsah pokutového bloku je pro něj srozumitelným. Tímto pohledem následně krajský soud posoudil náležitosti jednotlivých pokutových bloků, které byly žalobcem zpochybňovány, a shledal, že jsou dostatečně určité. Pouze v případě pokutového bloku ze dne 2. 8. 2012 krajský soud zkritizoval, že v kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ není tento údaj uveden. Pod touto kolonkou je však uvedeno, že pokutový blok byl vyplněn „V Bergov“, což lze považovat vzhledem k velikosti této obce za dostatečné.

[6] Krajský soud proto uzavřel, že žalobcovy přestupky byly dostatečně specifikovány, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se jako přestupce dopustil a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých pokutových blocích identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom, kdy, kde, kým a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že se žalobci nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel připomněl obdobně jako předtím v žalobě, že žalovaný jako odvolací orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, a některé důkazy upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch. Žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil stěžovatelovu právní jistotu. Dále stěžovatel vytkl žalovanému, že se nezabýval předloženými důkazními prostředky a nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávajících obdobné věci, přestože by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat ve shodě.

[9] Přílohou doplněného odvolání byla konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vydaná taktéž ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zřejmé, že lze posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a jednotlivá rozhodnutí po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. I z dalších rozhodnutí tohoto odvolacího

správního orgánu ve věcech shodných či obdobných vyplývá, že se ustáleně zabývá náležitostmi jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou zaznamenávány body, přičemž obdobně postupuje i Městský úřad Písek jako prvoinstanční správní orgán.

[10] Ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyplývá zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se sice týká vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se stěžovatel domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není vhodné, aby totožný správní orgán pouze s jinou místní působností rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, která je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[15] V nyní posuzované kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ovšem v kasační stížnosti nic neuvedl, neboť neoznačil žádnou konkrétní právní otázku, kterou podle jeho názoru krajský soud posoudil nesprávně. S odůvodněním rozsudku krajského soudu ostatně vůbec nepolemizoval a zaměřil se pouze na polemiku s rozhodnutím žalovaného.

[16] I s ním polemizoval pouze tak, že rekapituloval některé důvody, které již předtím uplatnil v žalobě, aniž by se jakkoli vyjádřil k tomu, jak tyto žalobní důvody posoudil krajský soud. Obsah rozsudku krajského soudu pouze shrnul v části III. kasační stížnosti, nijak s ním však nepolemizoval. Takové pojetí kasační stížnosti neodpovídá smyslu kasačního přezkumu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38. V něm zdejší soud připomněl, že „kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102

pokračování

s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným (...).“ Způsob, jakým kasační stížnost koncipoval stěžovatelův právní zástupce, tedy pouhá rekapitulace některých žalobních bodů, neodpovídá smyslu kasační stížnosti, ba neodpovídá ani smyslu povinného advokátního zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Neznamená však Nejvyššímu správnímu soudu posouzení pohledem § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rekapitulací obsaženou v části III. kasační stížnosti stěžovatel upřesňuje namítané „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“.

[17] Tato stěžovatelova kasační námitka je nicméně nedůvodná.

[18] Ke stěžovatelově námitce, že se žalovaný nevypořádal s přiloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem připomíná, že se jimi žalovaný dostatečně zabýval na straně 14 svého rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016.

[19] Stěžovatel dále tvrdil, že jeho legitimní očekávání bylo narušeno tím, že žalovaný v jeho věci postupoval odlišně než výše uvedené jiné správní orgány v obdobných věcech. K tomu je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud trvá na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní správní praxí. Neuplatňuje ji však absolutně, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: „Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“

[20] Stěžovatel ovšem neprokával, že by žalovaný rozhodl v jeho věci v rozporu s takovou ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, pouze upozornil na dvě rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu a jednoho prvostupňového správního orgánu, které podle stěžovatelova názoru přistupovaly k rozsahu posouzení podkladových rozhodnutí o dopravních přestupcích z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jinak než žalovaný. Stěžovatelem uváděná tři rozhodnutí jiných správních orgánů však neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady nejednotnost, kterou je vhodné odstranit.

[21] K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě Nejvyšší správní soud. Ten už se ovšem k otázce, do jaké míry mají správní orgány rozhodující o námitkách proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče možnost přezkoumat jednotlivá rozhodnutí o uložení pokuty, jasně vyjádřil v několika svých rozhodnutích, z nichž vycházel i krajský soud v nyní posuzované věci. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V pozdějším rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, pak doplnil: „*V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.*“

[22] Takové námitky však stěžovatel ve správním řízení neuplatňoval. V něm brojil proti nedostatečnému prokázání toho, že se přestupků dopustil, a proti údajně nedostatečné specifikaci místa a vysvětloval, v jaké situaci k daným přestupkům došlo. Takové námitky však byly nutně neúspěšné, jak plyne například z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 5 As 168/2014 - 44: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden.*“ Krom toho brojil i proti údajné nesrozumitelnosti formy pokutových bloků. S přípustností strohých a zkratkovitých formulací v pokutových blocích se ovšem krajský soud přesvědčivě a podrobně vypořádal na stranách 7 až 9 svého rozsudku a stěžovatel proti jeho rozboru nic konkrétně nenamítal.

[23] Rozhodnutí žalovaného tedy nelze označit za nezákonné, jak správně konstatoval krajský soud, a stěžovatelův poukaz na některá rozhodnutí jiných správních orgánů, opakovaný i v kasační stížnosti formou námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., na tom nemůže nic změnit.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[25] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo

pokračování

rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[27] Stěžovatel nezaplatil soudní poplatek současně s podáním kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 31. 3. 2017, č. j. 7 As 87/2017 - 33, vyzval, aby zaplatil jednak soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podání kasační stížnosti, jednak soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jak vyplývá ze záznamu o složení na č. l. 34 soudního spisu, stěžovatel ke dni 12. 4. 2017 soudní poplatek opravdu zaplatil, ovšem nikoli ve výši 6 000 Kč, ale ve výši 60 000 Kč. Jak vyplývá z dalšího záznamu o složení na č. l. 35 soudního spisu, stěžovatel ke dni 18. 4. 2017 zaplatil ještě navíc soudní poplatek ve výši 6 000 Kč. Dohromady tak uhradil na soudním poplatku místo 6 000 Kč celkem 66 000 Kč, a vznikl mu tak přeplatek ve výši 60 000 Kč. Nejvyšší správní soud navíc z výše uvedených důvodů nerozhodl samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, takže se výše přeplatku zvýšila o dalších 1 000 Kč. Nejvyšší správní soud proto rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení takto vzniklého přeplatku na zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 61 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu